

Arrest

nr. 37 357 van 22 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 november 2009 tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. MANNAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 november 2008 is verzoeker van Somalische nationaliteit het Rijk binnen gekomen.

Op 20 november 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 30 juni 2009 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 25 juli 2009 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker bij arrest nr. 32 659 van 13 oktober 2009.

Op 29 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie –en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 november 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 13 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Overwegende dat de betrokkene op 20 november 2008 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 26 november 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 2 juli 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13 oktober 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming Overwegende dat de betrokkene op 13 november 2009 een tweede asielaanvraag Indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene expliciet verklaart dat hij geen nieuwe elementen heeft Overwegende dat de betrokkene een geboorteakte en een vertaling ervan naar het Engels naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds een geboorteakte naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn land gevaarlijk is voor zijn gezondheid en voor zijn leven waarbij opgemerkt moet worden dat het Commissariaat Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigerde aan de betrokkene en de subsidiaire bescherming weigerde aan de betrokkene, dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing dd 2 juli 2009 stelde dat ‘...volstaat om niet langer geloof te hechten aan de door u voorgehouden afkomst en nationaliteit’, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13 oktober 2009 de vluchtelingenstatus weigerde aan de betrokkene en de subsidiaire bescherming weigerde, dat de betrokkene de conclusies van deze instanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de betrokkene ze naar voren had kunnen brengen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

2.2. In het verzoekschrift duidt verzoekende partij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan als tweede tegenpartij. In de repliekmemoirie duidt zij enkel nog de Belgische staat aan, vertegenwoordigd door de minister belast met Migratie- en asielbeleid. Ter zitting doet de advocaat van verzoekende partij uitdrukkelijk afstand van de vraag om het Commissariaat-generaal aan te duiden als tegenpartij. De Raad stelt bijgevolg vast dat de enige verwerende partij in deze zaak de Belgische Staat is, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan.

“EERSTE MIDDEL

Schending van artikel 3 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961)

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen, die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysieke integriteit van verzoeker. Een gedwongen terugkeer houdt een rechtstreekse bedreiging in voor het leven van verzoeker.

De bestreden beslissing antwoordt dan ook niet op alle aangebrachte argumenten en in hoofde van verzoeker kan het risico op een mensonterende behandeling niet kan worden uitgesloten (ter vergelijking: Raad van Vreemdelingenbetwistingen, 19 december 1998, arrest nr. 70.443, R.D.E. 1998, 89).

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 van het EVRM.

Uit het feitenrelaas blijkt dat verzoeker wel degelijk wordt gezocht in zijn thuisland.”

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker, om een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) aannemelijk te maken, moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verwerende partij laat gelden dat deze beweringen moeten worden gestaafd met een begin van bewijs en dat verzoeker concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten moet aanbrengen. Verwerende partij geeft, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, aan dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM en dat een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden op zich niet volstaat. Verwerende partij is bijgevolg van mening dat verzoeker niet aantoonbaar op welke wijze de bestreden beslissing voornoemde verdragsbepaling schendt. Tenslotte duidt verwerende partij er, bij citering van de motivering van de bestreden beslissing betreffende het door verzoeker ingeroepen gevaar voor zijn gezondheid en zijn leven, op dat er door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 2 juli 2009 en door de Raad in zijn arrest van 13 oktober 2009 geen geloof werd gehecht aan de afkomst en de nationaliteit van verzoeker.

3.1.3. In de repliekmemoire volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.1.4. Verzoeker voert de schending van artikel 3 van het EVRM aan. Verzoeker beperkt zich hierbij in zijn verzoekschrift tot de loutere bewering dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een rechtstreekse bedreiging voor zijn leven inhoudt en dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de gevolgen voor zijn veiligheid en zijn fysieke integriteit. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing niet wordt geantwoord op alle door hem bijgebrachte elementen en, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat het risico op een mensonterende behandeling in hoofde van verzoeker bijgevolg niet kan worden uitgesloten.

In zoverre verzoeker in huidig verzoekschrift de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert en voorhoudt dat er een gevaar is inzake zijn veiligheid, zijn fysieke integriteit en een risico op een mensonterende behandeling niet kan worden uitgesloten, vereist artikel 3 van het EVRM dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr.

105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Waar verzoeker hierbij stelt dat in de bestreden beslissing niet wordt geantwoord op alle aangebrachte elementen, dient opgemerkt te worden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag uitdrukkelijk stelt geen nieuwe elementen aangebracht te hebben en geen contact meer te hebben met iemand in zijn land van herkomst. Verzoeker verklaart tevens zelf slechts het volgende: *"Ik ben ziek en ik heb al een tijdje asiel gevraagd. De reden waarom ik hier ben is om hulp te vragen van België en om mijn veiligheid te garanderen. Mijn land en/of regio is gevaarlijk voor mijn gezondheid en voor mijn leven"*.

In de bestreden beslissing wordt hierover wel degelijk gemotiveerd, er wordt met name het volgende overwogen: *"Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn land gevaarlijk is voor zijn gezondheid en voor zijn leven waarbij opgemerkt moet worden dat het Commissariaat Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigerde aan de betrokkene en de subsidiaire bescherming weigerde aan de betrokkene, dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing dd 2 juli 2009 stelde dat '...volstaat om niet langer geloof te hechten aan de door u voorgehouden afkomst en nationaliteit', dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13 oktober 2009 de vluchtelingenstatus weigerde aan de betrokkene en de subsidiaire bescherming weigerde, dat de betrokkene de conclusies van deze instanties niet weerlegt"*.

Zoals zal blijken uit het hierna volgende, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt, buiten de feiten die reeds werden onderzocht door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van zijn asielrelaas, en in beroep werden beoordeeld door de Raad, die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Voor het overige wordt, waar verzoeker van mening is dat in de bestreden beslissing niet alle door hem bijgebrachte elementen worden beantwoord, verwezen naar punt 3.3.4. en volgende van dit arrest.

3.2.1 In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan.

"TWEEDE MIDDEL

*Schending van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet omtrent de subsidiaire bescherming
Er is in deze absoluut een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

Subsidiaire bescherming wordt omschreven als een reëel risico voor ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Ernstige schade kan bestaan uit:

- de doodstraf of executie*
- onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst*
- ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in geval van gewapend conflict."*

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) betrekking heeft op de voorwaarden voor het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de bestreden beslissing daarentegen genomen is in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet op grond van de overweging dat de verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Conventie van Genève) of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zodoende meent verwerende partij dat verzoeker de aangevoerde bepaling niet dienstig kan aanvoeren.

3.2.3. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.2.4. Waar verzoeker voorhoudt dat er wel degelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, bestaat en hierbij van mening is dat artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet wordt geschonden, dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet kan worden gevolgd met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet omschrijft de voorwaarden waaraan voldaan moet worden om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen.

Er dient benadrukt te worden dat de Raad in casu optreedt als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. In die hoedanigheid kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het kader van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dienvolgens dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring door de Dienst Vreemdelingenzaken betreft en dus geen uitstaans heeft met de beslissing ten gronde van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij de subsidiaire beschermingsstatus al dan niet wordt toegekend.

In casu betreft de bestreden maatregel een beslissing houdende de weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Er wordt benadrukt dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. Hiervoor wordt verwezen naar punt 3.3.4. van dit arrest.

Verzoeker kan aldus de schending van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren en bovendien beperkt hij zich tot het louter aanhalen van deze wetsbepaling.

Tenslotte wordt nog opgemerkt dat in zoverre verzoeker met zijn betoog kritiek uit gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van zijn eerste asielaanvraag, deze kritiek niet pertinent is als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten.

Het tweede middel is onontvankelijk.

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker het volgende aan.

“DERDE MIDDEL :

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991), schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 31 december 1980)

De asielaanvraag wordt geweigerd om in overweging genomen te worden omwille van het feit dat er geen nieuwe elementen worden bijgebracht. Dit is niet correct. Verzoeker bracht bij zijn tweede asielaanvraag een geboortecertificaat bij alsmede een gelegaliseerde engelse vertaling. Hieruit blijkt dat hij wel degelijk afkomstig is van C. en geboren werd op (...).

In zijn eerste asielprocedure werd hieraan door het CGVS getwijfeld. Dit was tevens één van de hoofdredenen waarom aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Dit werd tevens in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 13.10.09 naar aanleiding van zijn 1e asielaanvraag bevestigd (zie punt 3.2 en 3.3 Arrest nr. 32659 RvV).”

3.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, tot doel heeft verzoeker een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de

beslissing, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Verwerende partij duidt er, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht de gemachtigde van de staatssecretaris er niet toe verplicht de motieven van de gegeven redenen van de beslissing te vermelden en dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen, of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren zou zijn gemotiveerd. Verwerende partij is verder van mening dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft en op afdoende wijze is gemotiveerd, zowel in feite als in rechte. Verwerende partij stelt dat verzoeker niet duidelijk maakt om welke reden de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke feitelijke en juridische gegevens de bestreden beslissing is genomen. Verwerende partij meent dat voldaan werd aan de formele motiveringsplicht. Betreffende de schending van de materiële motiveringsplicht laat verwerende partij gelden dat de Raad zijn beoordeling niet in de plaats kan stellen van die van de administratieve overheid en dat de Raad slechts bevoegd is na te gaan of de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en daarbij niet tot een kennelijk onredelijk besluit is gekomen. Verwerende partij geeft verder een theoretische uiteenzetting over artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, over het begrip “*nieuwe gegevens*” in de zin van voornoemd artikel en over de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van dit wetsartikel. Verwerende partij benadrukt dat de nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet nieuw moeten zijn, dat ze betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en dat ze relevant moeten zijn. Verwerende partij citeert vervolgens het motief van de bestreden beslissing betreffende de geboorteakte en de vertaling ervan naar het Engels die verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag naar voor heeft gebracht en acht deze motivering van de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook niet kennelijk onredelijk. Verwerende partij besluit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voor heeft gebracht waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden en dat de beweringen van verzoeker niet aantonen dat op kennelijk onredelijke wijze werd gehandeld door, op basis van verzoekers verklaringen en voorgelegde stukken, te besluiten tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag.

3.3.3. In de repliekmemorie repliceert verzoeker het volgende.

“De geboorte-akte is dan ook zonder twijfel een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet zodat het beroep tot nietigverklaring gegrond dient verklaard te worden.”

Voor het overige volhardt verzoeker in wat werd uitgezet in het initiële verzoekschrift.

3.3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, dat hij geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk

punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate waarin verzoeker verder in zijn middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en de bijkomende elementen die door verzoeker werden aangebracht niet in rekening worden genomen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister of van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister of van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

3.3.5. Verzoeker uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat door verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen worden bijgebracht. Verzoeker acht deze motivering niet correct en wijst erop dat hij een geboortecertificaat, alsmede een vertaling naar het Engels hiervan, heeft bijgebracht. Verzoekster voert aan dat hieruit wel degelijk zijn

geboortedatum en zijn afkomst uit C. blijkt, daar hieraan bij zijn eerste asielaanvraag niet enkel werd getwijfeld door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar dat dit tevens werd bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 32 659 van 13 oktober 2009, en dit één van de hoofdredenen uitmaakte waarom aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Verzoeker lijkt bijgevolg in onderhavig verzoekschrift te pogen de geloofwaardigheid van zijn eerste asielrelaas te bewijzen.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris, teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van "nieuwe gegevens" in de zin van artikel 51/8 van Vreemdelingenwet, de aangehaalde gegevens dient te toetsen aan de voorgaande asielprocedure van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht.

Uit de eerste asielprocedure blijkt hieromtrent dat de asielaanvraag van verzoeker niet werd aanvaard en hem zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers Somalische nationaliteit en de door hem voorgehouden afkomst, met name zijn voortdurend verblijf op het eiland C., daar het asielrelaas van verzoeker hiaten vertoont en verzoeker onwetend is over verscheidene elementaire gegevens betreffende zijn directe leefomgeving en de dagdagelijkse realiteit op het eiland waarvan hij verklaart er reeds zijn gehele leven te hebben gewoond en daar verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen uit betreffende de geografische toelichting van de regio. Daarenboven werd reeds geoordeeld dat de door verzoeker voorgelegde geboorteakte geen afbreuk doet aan de hoger vermelde overwegingen en dat, om bewijskrachtig te zijn, dergelijk document dient ondersteund te zijn door geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Bij arrest nr. 32 659 van 13 oktober 2009 weigert de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Uit dit arrest blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht geen geloof heeft gehecht aan verzoekers Somalische nationaliteit en zijn voortdurend verblijf op het eiland C., dat verzoekers problemen geheel gelieerd zijn aan zijn ongeloofwaardige nationaliteit en etnische afkomst. Er wordt tevens herhaald dat het door verzoeker neergelegde geboortecertificaat onvoldoende is om verzoekers voorgehouden Somalische nationaliteit te staven daar verzoeker niet aantoonde dat dit document hem aangaat en dat dergelijke documenten hoe dan ook dienen te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is, te meer daar de vage verklaringen van verzoeker betreffende zijn geboortedatum de geloofwaardigheid van dit document verder onderuit halen. Dit is de essentie van de beslissingen betreffende de eerste asielaanvraag van verzoekster.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker de geboorteakte reeds heeft voorgelegd aan de bevoegde asielinstanties ter gelegenheid van zijn eerste asielaanvraag, alsmede aan de Raad. Dienvolgens wordt in de bestreden beslissing hierover terecht het volgende overwogen: *"Overwegende dat de betrokkene expliciet verklaart dat hij geen nieuwe elementen heeft. Overwegende dat de betrokkene een geboorteakte en een vertaling ervan naar het Engels naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds een geboorteakte naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag"*.

In de mate waarin verzoeker verwijst naar de motivering van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2009 en de motivering van het arrest nr. 32 659 van 13 oktober 2009 van de Raad en hierbij kritiek uit op het feit dat geen geloof werd gehecht aan zijn afkomst en nationaliteit, wordt herhaald dat de kritiek gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van de eerste asielaanvraag niet pertinent is als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten.

Uit het voorgaande blijkt dat door verzoeker niet aangetoond wordt dat hij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald.

De bestreden beslissing derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven steunt zodat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht niet kan worden aangenomen.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht het volgende overwogen: *“Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen”*.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,   wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,   griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET